

Dr. Nagy Robert
Dobsz Sándor

Köszönetnyilvánítás

Köszönettel tartozom Mezey István
grafikusművészetek (Kazincbarcika)
a könyv és borítója tervezéséért és
szerkesztéséért,
Házag-Szabón Anettnek (Városi Könyvtár,
Kazincbarcika) a könyv számítógépes
szerkesztéséért,
Bársomgyi Andrásnak, az előző meg-
írásáért (Eger)
és
Dobsa Sándornak (Zsóká) a
foto-dokumentumok és a
lőbeli kiegészítésekért.

Előszó

Egy jó barát elvesztése, s emiatt egy hosszú, 23 éves barátság megszakadása legalább olyan fájdalmas, mint egy közeli szeretett hozzátartozó halála. Dobsa Sándort 71 éves korában ragadta el az alattomos kór. Alkotó ereje, szellemi képessége még teljében volt, rajta az évek múlása sem látszott, sokkal fiatalabbnak nézett ki koránál. Számomra sokat jelentett és nagyjelentőségű volt barátsága, s elvesztése óta is változatlanul hiányzik szerény, kedves lénye, emberisége, mely tulajdonságok csak a valóban igazi művészekre jellemzőek.

Dobsa Sándornak egy munkahelye volt életében, a Magyar Rádió, s ugyanilyen hűséges volt családjához, barátaihoz is. Munkatársai (zenész kollégái) is szerették, kedvelték, mivel szerény modora révén vezetési módszere sem diktatórikus volt, de tudása és határozott elképzelései révén mindig elérte, hogy a Stúdió 11 által előadott számok a legkényesebb igényt is kielégítsék.

E kis könyv megírásakor (2009) lenne még csak 75 éves. A háromnegyed-évszázados születési jubileum ad alkalmat

arra, hogy visszaemlékezésemmel megpróbáljam leírni e kitűnő művész emberi portréját.

Rövid életrajza

Dobsa Sándor 1934. január 10-én született, 1953-1958 között a Liszt Ferenc Zeneakadémián zongoraművész-tanár diplomát szerzett.

Felesége Páczolt Erzsébet (Zsóka), 2 fia született 1956. Attila, 1964. Sándor.

Kitüntetései: eMeRTon életműdíj

számtalan nívódíj

1996 – Magyar Köztársaság Érdemrendje

Kiskeresztje

2005 – A Studio 11 örökös vezetője

A szövegben nem egyszer hivatkozom Bársony András kiskönyvére, melyet a Studio 11. negyvenéves jubileumára írt (2003). A fiatal, Eger városában élő szociológus már gyermekkorától rajongója és gyűjtője Dobsa Sándor zenéjének és az általa vezetett Studio 11. felvételeinek.

2008. februárjától az Egri Kórházban vállaltam munkát, s így Bársony Andrással személyesen is találkozhattam. Számomra hasznosak voltak a baráti elbeszélgetések, s örömmel közlöm bevezetőnek írását, melyben tömören és igen lényegre-látóan jellemzi Dobsa Sándor zeneszerzői portréját, közölve néhány szép és népszerű alkotásának címét a dalszöveg szerzőit és előadóit.

Dobsa Sándor a zeneszerző

A zongoraművész, a hangszerelő és a zeneszerző, Dobsa Sándor személyében szétválaszthatatlan szerepek voltak. A teljesség kedvéért a felsorolás tovább folytatható: a Stúdió 11 zenekar művészeti vezetőjeként ismerhette meg az ország és közel 50 évet töltött termékeny alkotóművészként a Magyar Rádió és a hazai könnyűzene szolgálatában.

Szerzői aktivitása rendkívül szerteágazó, a szöveges daloktól a nagyzenekari – instrumentális kompozíciókon át, érintve a sanzonok és a filmzene világát. A felsorolt műfajok bármelyikét vesszük górcső alá, megállapíthatjuk, hogy a kreatív melódiaépítés, az igényes kidolgozás, a precíz műgonddal felépített hangszerelés és a szövegírók, előadók elképzelései iránti alázat jelentették számára a közös szakmai nevezőt.

Mindig konkrét felkérésre komponált, az asztalfióknak soha sem írt. Dalait a hazai könnyűzene emblematisztikus figurái A-tól Z-ig, Ambrus Kirytól-Zoránig szívesen énekelték.

„A szöveges számokat azért szeretem, mert ebben az esetben nem nekem kell kitalálnom a számok címét, mert azt a

szövegíró hozza magával” – mondta. Az első táncdal-Halmágyi Sándor szövegére született „Félútról az ember visszanéz” címmel, melyet Kovács Kati énekelt. Aztán sorra születtek a további slágerek, sanzonok az énekesek-színészek és a közönség örömeire. A rangos szövegírók szinte mindegyikével dolgozott, leghűségesebb alkotótársát Bradányi Iván személyében nevezhetjük meg.

Íme emlékeztetőül néhány szép alkotás a teljesség igénye nélkül, melyet szeretettel ajánlok, a Dobsa Sándor életművét tisztelő és a melódiáit kedvelő zenehallgatók figyelmébe.

Bársony András

Dobsa Sándor-Bradányi Iván:

Azért születtem (Cserháti Zsuzsa)

Dobsa Sándor-Bradányi Iván:

Szeretlek, mert (Cserháti Zsuzsa)

Dobsa Sándor-Fülöp Kálmán:

Minden reggel (Szécsi Pál)

Dobsa Sándor-S. Nagy István:

Kedves csirkefogók (*Szécsi Pál*)

Dobsa Sándor-S. Nagy István:

Holnapok (*Szécsi Pál*)

Dobsa Sándor-S. Nagy István-Tardos Péter:

Minden ember egyszer félrelép (*Vámosi János*)

Dobsa Sándor-Halmágyi Sándor:

Félútról az ember visszanéz (*Kovács Kati*)

Dobsa Sándor-Bradányi Iván:

Annyi baj legyen (*Straub Dezső*)

Dobsa Sándor-Bradányi Iván:

Minden férfi betörő (*Tábori Nóra*)

Dobsa Sándor-Bradányi Iván:

Ha színpad az élet (*Maros Gábor*)

Dobsa Sándor-Bradányi Iván:

Neked is tudnod kell (*Mátrai Zsuzsa*)

Dobsa Sándor-Bradányi Iván:

Ülök csendben egy kis padon (*Zorán*)

Dobsa Sándor-Bradányi Iván:

Szép volt (*Balázs Klári*)

Megismerkedés

Mint gyakorló-klinikai orvost, mindig érdekelt a zene és képzőművészet, mivel egyrészt átformálták, kitágították szemléletemet, másrészt segítettek kikapcsolódni a mindennapos stressz-helyzetekből, melyek ezen a pályán mindennap érik az embert a betegág mellett.

A „Teremtő” alkotó fantáziával a sakkjáték terén áldott meg, s orvostanhallgatóként, majd fiatal orvosként Debrecen NB I-es csapataiban játszottam, mivel hivatásom csak igen ritkán engedte meg, hogy egyéni versenyeken induljak. Később – elkerülvén Debrecenből Kazincbarcikára – a levelezési sakk felé fordult érdeklődésem. Itt kizárólag egyéni versenyeken indultam, s egy elődöntő megnyerése után bekerültem az 1982-83-as magyar levelezési bajnokság döntőjébe, ahol a 16-os mezőnyben ismerősen „csengett” egy név: Dobsa Sándor. Én ugyan tudtam, hogy van egy ilyen nevű vezetője a Stúdió 11 zenekarának, de ekkor még nem voltam benne biztos, hogy azonos-e a sakkozó Dobsa Sándorral. Az azonosság már első levélváltásunknál bebizonyosodott, de a játszma folyamán (amit elveszítettem) az is, hogy Dobsa

Sándor nem amatőr szintű sakkozó. Későbbiek folyamán megismerhettem ez irányú tevékenységét is; s bár hivatása, valamint nagyfokú elfoglaltsága miatt csak levelezési versenyeken tudott részt venni, többször jutott nemzetközi mesterszintű döntőbe, ahol nem egyszer igen közel állt a cím megszerzéséhez. Gyakran volt a Magyar Levelezési Olimpiai Válogatott erőssége. Nem véletlenül írta egyszer Meleghegyi Csaba (aki tábla melletti és levelezési sakknagymester volt) félig tréfásan, hogy Dobsa Sándor a legjobb sakkozó a zongoristák között, illetve a legjobb zongorista a sakkozók között.

Így kezdődött ismeretségünk, s mivel a sakklépéseken kívül érdeklődtem levélben Dobsa Sándor zenei tevékenysége és zeneszerzői munkássága iránt is, levelezésünk tartalma kitágult; majd Dobsa Sándor meghívása alapján személyes találkozásra is sor került újpesti otthonában, mely után személyessé és tegezővé fordult levélváltásunk. Egyik válaszlevelében jelzi, a játszmák befejezése után egyedül velem maradt levelező kapcsolatban.

Úgy gondolom (s akkor úgy is éreztem), az előzetes levélváltások és a személyes találkozás révén a kölcsönös

szimpátia alapján kezdődött barátságunk, mely csak Dobsa Sándor halálával szakadt meg. Számomra azonnal megnyerő volt közvetlen, szerény modora, kiegyensúlyozottsága, jó kedélye. Évente csak ritkán került sor személyes találkozóra (legfeljebb kétszer-háromszor), egyrészt a földrajzi távolság (1988-tól már Nyíregyházán dolgoztam), másrészt mindkettőnk hivatásbeli elfoglaltsága miatt. Így egészen az 1990-es évek végéig általában levélben számoltunk be egymásnak hétköznapi dolgainkról és mindig szó esett valamilyen formában a sakkról is, mely azért mindkettőnk életében fontos szerepet kapott.

Lelkileg a sakkon kívül is sok minden összefűzött minket, hiszen Sándor is szerette a képzőművészetet, s zongoraművész és zeneszerző lévén életének meghatározó eleme volt a zene. Én ugyan alapvetően komolyzenei beállítottságú vagyok, de szeretem és meghallgatom az igényes, jó színvonalú ún. „könnyű” zenét is. És bár Dobsa Sándor ez utóbbit művelte magas színvonalon, nem lett hűtlen a komolyzenéhez sem, hiszen a nagyhírű Zeneakadémiánkon szerezte zongoraművészi diplomáját. De mint annyi más magyar muzsikust (pl. Kálmán Imre, Jakobi Viktor, Fényes Szabolcs – akik a

zeneszerzést szintén a Liszt Ferencről elnevezett Akadémiánkon tanulták) Dobsa Sándort is az élet a „könnyebb” műfaj felé vitte; de igényessége, képzettsége révén e típusú zenét is magas színvonalon művelte, s hosszú, öt évtizedes pályája alatt e színvonalat meg is tartotta. Emellett otthon gyakran hallgatott Ő is komolyzenét – rádióban, lemezeken – hiszen zenei képzettségének alapját a nagy zeneszerzők művei adták.

Fényes Szabolcs, aki méltó folytatója volt Lehár, Kálmán, Jakobi és Szirmay operett-zenéjének, s egyben a legtöbb könnyűzenei slágert szerezte, egy interjúban azt válaszolta a riporter kérdésére, hogy lakatlan szigetre Mozart műveit vinné el!

2000. január 1-jétől lényeges változás állt be életemben; 12 év után eljöttem (szakmai okok miatt) Nyíregyházáról és a Balassagyarmati Kórházban kaptam lehetőséget, hogy az Infektológiai (Fertőző) Osztályán dolgozzam. Így igen közel kerültem Budapesthez, ami azzal is járt, hogy gyakrabban bejuthattam zenei eseményekre is. Vasárnap délelőttönként a Magyar Rádió Márványtermében 11 órakor rendszeresen sor került ún. promenád koncertekre, melyeken a Súdión 11 adott

elő zenekari számokat a könnyűzene világából, illetve kísérté a meghívott neves (s köztük voltak igen vagy kevésbé ismert, de tehetséges fiatalok is) vendégeket. Mindez Dobsa Sándor koncepciója volt; s mivel nagyon sok koncerten személyesen részt vettem, amelyek valóban élményt is jelentettek részemre is; megváltozott véleményem és hozzáállásom az ún. könnyűzene megítélésében. (A promenád koncertekről Dobsa Sándor interjúja olvasható Bársony András; a Stúdió 11 negyven éves jubileumára kiadott kis füzetkönyvben.) Amióta megismerkedtem Sándorral, sokszor hallgattam felvételeit, szerzeményeit (egy kazettát is kaptam tőle), s megállapítottam (valószínűleg zenei hallásom révén), hogy Dobsa Sándor, mint zeneszerző rendelkezik egy olyan ritmussal, mely jellegzetessé, egyedivé teszi zenéjét. De élőben csak a promenád koncertek folyamán találkoztam a Stúdió 11 zenészeivel és végre itt láthattam játszani a zongorán Sándort is. Mivel mindig az első sorban ültem (amely helyet Dobsa Sándor felesége Zsóka asszony foglalt számomra) meg tudtam figyelni magas színvonalú, virtuóz szólamait, s azt a vezetőkétséget, mely a zongorajáték közben is tudta irányítani a belépéseket, s megvalósította a zenei egységet a

zenekar tagjai között. Mindig örültem, ha a zenekari játék közben Dobsa Sándor zongoraszólóira került sor, az elegancia, a könnyedség, a kiváló ritmusérzék igazi zongoraművészi kvalitásokat tükrözött, de sohasem öncélú megvalósításban, Dobsa Sándor a zongoraszéken ülve is olyan szerény maradt, mint az életben. Zongorajátéka a szakmai tudás mellett belülről fakadt, de ezt csak az hallhatta, láthatta, aki élőben figyelhette Őt. A lemezeken, vagy rádióközvetítésekben ez a „plusz” nem érezhető, ezért is van nagy jelentősége, ha az ember élőben láthat, hallhat koncertet. Így ismerhettem meg fokozatosan zenészkollégáit is, akik valóban virtuóz mesterei hangszereiknek. (Róluk szintén a már említett Bársony András interjúban nyilatkozik Dobsa Sándor.) A koncertek utáni beszélgetések, néha közös ebédek révén még közelebb kerültem Sándorhoz és feleségéhez Zsókához, akinek kedvességét, közvetlenségét, családcentrikusságát mindig magasra értékeltem.

A promenád koncerteket a Petőfi Rádió közvetítette, s amikor nem jutottam be az előadásra, a rádión át hallgattam, s így ismét tapasztalhattam, óriási különbség van a kettő között az élő adás javára.

Néhány előadást felsorolok a látottak közül, amelyek igazi élményt jelentettek számomra is. Húvösvölgyi Ildikó, aki szenzációsan énekelt (és táncolt!); egyrészt látszott milyen kitűnő színésznő, mert minden száma a természetességből fakadt, másrészt zeneakadémia képzettsége révén előadásmódja, éneklése magas színvonalú volt, s hatalmas közönségikert aratott – teljesen megérdemelten (2004. január).

Császár Angéla színésznő, előadóművész dátumát pontosan feljegyeztem (2004. március 14.), az Ő promenád fellépése is emlékezetes volt, magyar költők-írók megzenésített verseit, szonzeit énekelte szuggesztív előadásban (Kosztolányi Dezső, Weöres Sándor, Vajda János, Juhász Gyula, Tóth Árpád, Petőfi Sándor).

A még számomra ismeretlen fiatalok közül nagyon tetszett Mahó Andrea hangja, előadói készsége, szerény modora; róla sikerült videofelvételt is készítenem a koncert alatt (2003. 12. 14).

Később vele még egyszer találkozhattam, ugyanis Webber: Az Operaház fantomja c. opera-musicalban a női főszerepet énekelte (kiválóan) a Madách Színházban, melyre jegyet számomra Sándor felesége – Zsóka szerzett. Ma már

befutott musical énekesnő.

Tetszett még a fiatalok között Bíró Eszter és Csengery Attila közös szereplése (musical-részletek) illetve Illényi Katica szólószereplése is, aki a virtuóz hegedűszólók mellett énekelt is, a „régiek” közül láttam és hallottam Kovács Katit és Karda Beátát.

A gyakoribb személyes találkozások ellenére levelezésünk is folytatódott, mindig örömmel olvastam Sándor beszámolóját személyes és a zenekar szakmai sikereiről, a turnékról, amelyek több földrészt is átfogtak Amerikától – Ausztráliáig. De olvashattam e levelekben személyes dolgokról is, jól sikerült nyaralásról, a szomszédos országokba való „kiruccanásokról”, családi eseményekről. Csak annyi változott a levelek küllemében, hogy ezek már gépirással íródtak, de az aláírás személyes kézírás maradt.

A zeneszerzés kívülálló számára misztikus csoda, s általában a folyamatról, módszerről, ihletről a szerzők nem szívesen beszélnek. Mint jó baráttól én is csak azt mertem megkérdezni, mikor komponál; ha „eszébe” jut valamilyen dallam, vagy ha felkéri valamilyen feladatra? Sándor azt válaszolta, csaknem kizárólag felkérésre komponál. Dobsa

Sándor nem volt „sláger” szerző, de egy-egy műve igen népszerűvé vált, ilyen például a „Berolina”, mely rajta van azon a kazettán is, melyen Sándor a saját száma mellett híres melódiákat zongorázik, s melyből én is kaptam egyet Tőle ajándékba. Én főleg irodalmi igényű sanzonjait szeretem, melyek zenéje kissé melankolikus hangulatú, de dallamos, s a szöveg és zene olyan összhangban van, mely igazi ihletett alkotásokra jellemző.

1995-ben, 59 éves koromban született késői gyermekem Péter, akinek felcseperedésével én is sokszor átéltem a gyermekkor szép örömeit. Egyszer – Péter 4-5 éves körül lehetett – megszállt valamilyen „ihlet”, s írtam fiamnak négy gyermek-mondókát. Valahol olvastam (vagy rádióban hallottam?!), hogy Dobsa Sándor részt vett és közreműködött egy olyan zenés eseményen, ahol megzenésített gyermek-versek kerültek előadásra. Ez adta az ötletet, hogy elküldtem Sándornak e kis „verseket”, s kértem, amennyiben nem találja giccsesnek e „költeményeket”, s ha valamelyik neki is tetszik, azt – ha van hozzá kedve – zenésítse meg.

Miután már gondoltam, hogy Sándor leveletem megkapta és elolvasta, telefonon is felhívtam. E beszélgetés alapján

tudtam meg, Sándornak főleg az 1. sz. mondóka tetszett, ezt eredetinek tartotta (pedig ez a régi gyermekmondóka átköltése). E ténynek örültem, s akkor azt kértem, ezt zenésítse meg. Időpontot nem is említettem, hiszen tudtam, milyen kevés a szabadideje, s milyen sok a napi teendője.

Majd egyszer egy levél és kazetta és Péter fiamnak ajánlott kézírásos kotta érkezett Sándortól, s nagy meglepetésemre mind a négy mondókát megzenésítette.

Péternek többször lejátszottam a kazettát, s nem csak neki, hanem számomra is nagy örömet szerzett Sándor kedves gesztusa, de páromnak, Schlammer Annának (Panninak), és Ausztráliában élő asszony-lányomnak – Lillának is nagyon tetszettek Sándor dallamai.

2004-ben viszont olyan levelet kaptam Dobsa Sándortól, amelynek elolvasása után „elszorult a szívem”.

Mint orvos azonnal tudtam, nagy a baj, hiszen a leírt elváltozás egy bőrön áttört nyirokcsomó áttételnek felelt meg, tehát az alattomos kór valahol „szunnyadt” a szerveztében. Csak a csodában lehetett reménykedni, hiszen ha valahol áttét jelentkezik, akkor máshol is várható, s sajnos sokszor a legmodernebb chemotherapiás kezelések sem tudják meg-

állítani a folyamatot.

Aggódva vártam a fejleményeket, legtöbbször telefonon beszéltem Sándorral, illetve feleségével, Zsókával. A kezeléseket következtében Dobsa Sándor kissé fáradékonyabbá vált, de változatlanul részt vett a Stúdió 11 próbáin, koncertjein így a vasárnapi promenádokon is, viszont a koncertek után már nem vállalkozott hosszabb beszélgetésekre, hanem hazament lepihenni. Szellemi aktivitása, vezetői készsége, munkakedve változatlan maradt, s a jövőt illetően hitt a gyógyulásban, s nem a halálra készült

2004. december 19-én volt a 100. jubileumi promenád koncert, amely szám bizonyította e műsor nagy népszerűségét. Sándor ereje ekkor már nem volt a régi, s sápadtsága számomra ijesztőnek tűnt, de mindezek ellenére lelkesen készült a jubileumra, s játéka ugyanolyan lelkesítő volt, mint betegsége előtt. Igaz már nem tudta vállalni a dupla idejű koncert végigjátszását, s a zongoránál felváltva ült Rátonyi Róberttel (a hasonló nevű színész fiával).

A hatalmas sikerű koncert volt Dobsa Sándor búcsúja a promenádtól, de még néhány egyéb koncerten közreműködött. 2005. pünkösdje után a szokásos kezelésre feküdt be ismét a

gyógyintézetbe, ahol egy hangszerelésen dolgozott, amit hibátlanul – zongora nélkül is! – megoldott. Az előzmények ellenére mindenki számára váratlan volt Dobsa Sándor elhunyt 2005. május 24-én. Temetése 2005. június 03-án volt az Újpesti Megyeri úti temetőben, ahol családja, barátai, tisztelői vettek végső búcsút Dobsa Sándortól. A ravatalozónál a Studio 11 hangszeres művészei álltak díszőrséget.

Bársony András

LEVELEK

Kedves Robi!

Nagyon örültem levelednek, mert ebből megnyugodva láttam, hogy egy barátság akkor is barátság, ha azt csak elég ritkán erősítik meg levélváltásokkal! Az történt, hogy jó rég elkallódott a címed (ami most is csak némi szerencsével olvasható a bélyegzőről..) s így csak reméltem, hogy majd egyszer megtöröd a csendet és újból hírt hallhatunk egymásról. Sietve írok és én is beszámolok magamról, a dolgok alakulásáról.

Mostanában valamire való sajtótermék foglalkozik a Rádió körül zajló eseményekkel. Szerencse, hogy bennünket elkerülnek ezek a csaták, szól a zene a megszokott stúdióban és mi azt hisszük, hogy körülöttünk béke van és nyugalom. Nyilván, hogy nem így van, de hát olyan jó, hogy van egy kis sziget, ahol senki nem rázza az öklét és előre tudom, hogy a jövő héten mit akarok csinálni(!). Nagy szó manapság!

Nemrég volt a TV-ben egy jubileumi műsor velünk, abból az alkalomból, hogy 30 éves a zenekar. Elég sok szereplős, szórakoztató műsor volt. Tegnap vettünk fel egy másfajta dumálós műsort a rádióban, talán a jövő kedden megy le, ugyancsak az évfordulónk kapcsán. Ebben a régi és az új zenéinkből játszottak egy csokorra valót a fecségek között.

Jóval kevesebb az elfoglaltság, a "hakni" mostanában, talán nem is árt, hogy az a nagy rohanás csillapodik. Habár, ha az ember így szokta meg és így rendezte be az életét, akkor az már fel se nagyon tűnt, hogy sok volt a feladat. Mindenesetre, mostanában nincs sok, talán szerencse, hogy már nem kell gyűjteni semmi lényegesre, így az ember lezserebb akkor is, ha mélyebben kell a zsebbe nyúlni.. (A pályakezdő fiataloknak jóval nehezebb manapság lakásra, egyébre gyűjteni..) Viszont fiatalabbak..

Sakkozom is, nem jelentős sikerekkel. Egy Világkupa kö-zépdöntőben ugyan összehoztam 10,5 pontot 14-ből, ami 75%, de a csoportgyőztes 13 és felet gyűjtött (ráadásul nő) s egy továbbjutó lévén,

édes-mindegy, hogy hanyadikként nem jutottam tovább.. A második esélyemet sem tudtam kihasználni az Abonyi sorozatban, itt most 3 plusz volt a norma a nemz.mesteri címhez, biztos nem jön össze, így marad másorra a bizonyítás. Bottlik Iván barátom javallatára elindultam egy bolgár meghívásoson, sok erős és még több inkorrekt sakkozó között. A 15-ből nem kevesebb, mint 5 ellen kellene kontumálással nyernem, egyáltalán nem játszanak. (Mind orosz és bulgár.) A tornavezető nagy szláv szíve hozzájuk hűz, egyetlen reklamálásomra nem válaszolt. Mondják, már le is cserélték, de mi erről sem tudunk.. Van egy Scsebenjuk nevű leningrádi -ma már szentpétervári link, 91 július óta 11-et léptünk! Leesett, vagy ötször ismételttem ajánlva, hiába, nem hűz május óta. Minek ilyen versenyen játszani?

December 1-én indul egy egyéni VB verseny, sok komoly erővel, pechemre az a lett csaj is indul, aki a fentemlített versenyen a 13,5 pontot produkálta. Ha ilyen formában marad, meg van a győztes, a többiek a szép bélyegekért küzdenek maximum. (Rauze a neve, 2535 az Élője.)

Örülök, ha létrejönnek februári pesti utad, biztos találkozhatnánk. Én március 10-én utazom egyet, Amerika felé. Idén volt egy-két szép kirándulásom, Thaiföld és Szingapur voltak a listavezetők..

Én is kívánok Neked és kedves Családodnak kellemes Ünnepeket és boldog Újévet! A régi barátsággal:

Budapest, 1993.december 2.

Sanyi

Kedves Robi!

Új munka és lakhelyedhez fogadd szerencsekívánságaimat, jóllehet feltehetőleg nem Te voltál az, akinek ennyi év után költözhetnékje támadt! (Nem vígasztalásként, csak tárgyyszerűen: Edesapám vasutas volt és az akkori szokásoknak megfelelően, két évente költöztünk egyik helyről a másikra. Így fordultos gyermekkoromban laktunk: Szeged, Szentkút, Sarkad, Szeghalom, Zombor, Kiskunfélegyháza és ismét Szeged. Néha az volt az érzésünk, hogy kár pl. a könyveket kirakni, mert megint jön egy csomagolás és odébb állunk...)

Én munkahely szempontjából a hűség mintaképe is lehetnék: 1958 óta az első munkahelyem a Rádió -s feltehetően az utolsó is. Az újpesti házunkkal is maximálisan elégedettek vagyunk, tehát címváltásra sem tartom esélyesnek magunkat.. Most még egy kis öröm is a családi életünkben: Sanyi fiam itt szerzett a közelünkben egy lakást, ahová pár hete a jövődöbelijével be is költözött, így kb. 200 m-re vagyunk egymástól legvonalban, s ez a távolság bármikor "leküzdhető" ha találkozni akarunk.

Jelenleg utolért a mostanában divatos "nem járványos" influenza, már harmadik napja pihengetek, így könnyebben hozzá is juthattam a karácsonyi írásokhoz. Benn a Rádióban jóval nehezebben megy minden, pénzt csak nagyon módjával kapunk, így nincsenek olyan látványos koncertek, fesztiválok, mint annakidején voltak. Csak apróságok elvégzésére van jogosítványunk, pl. sanzonest meg ilyesmik. (E héten még vár ránk egy jótékony célú gyermekkoncert, de igen messze, Berkeszen, ez a Te volt városodhoz esik közel és nem Pesthez..)

Sakk továbbra is szerepet kap az életemben, de jóval mérsékeltebbek a sikereim, mint korábban. S ez nemcsak annak tudható be, hogy ma már mindenki segédeszközökkel rendelkezik -gépekkel- hanem ahogy pl. Portisch vagy Adorján, stb. eredményein is jól nyomon követhető az idő múlása, úgy én is produkálom az öregedés (hülyülés) szímtómáit, több a nulla a táblázatban a kelleténél..

Játszom az olimpiai csapat 6-ik tábláján, az eddigi eredmény szerény 50%, de még várnak megpróbáltatások, hisz sok jó sakk-országgal vagyunk egy csoportban (még játszom a francia, USA, orosz, ukrán, izlandi partnerekkel, ezek bármelyike megverhet..) Novemberben meg elindult az Európa csapat elődöntő, ott is komoly nevek vannak együtt! Én a 12-es csapat 9-ik táblása vagyok. Többen ajánlották az E-mail játékmódot, de én elhárítottam a lehetőséget, ui. az nekem túl gyors, ma húzok és reggelre megint itt a lépés. Nekem szükségem van egy kis időre az elmélyedéshez, kutatni a könyvekben mondjuk csak vasárnap érek rá, akkor meg minek álljanak itt a lépések?.. (a saját gondolkodási időmre?..)

Ha azért néha úgy adódna, hogy Pestre látogathatsz, jelezd és biztosan megtaláljuk egymást!

Kellemes Karácsonyt és boldog Újévet kívánok

baráti üdvözléssel:

Sanyi

Budapest, 1999. december 17.

Kedves Robi!

Az idő előre haladtával egyre valószínűbbé vált, hogy idén nem jött létre a szokásos december eleji pesti látogatásod és így a Korona szállóbéli randevunk is elmaradt. Sajnálom, mert így a nem sűrűnek mondható személyes találkozásaink sorából a 2000 év végét ki lehet húzni..

Én gyakorta járok különféle fellépésekre vidéki városainkba, de csak figyeld meg, az elkövetkező fél évszázadban biztos, hogy nem jutok el Balasagymatra, mert hát oda szívesen mennék.. Így vagyok Szegeddel, szülővárossal. Amióta Pestre költöztem (1953) talán, ha háromszor voltam így fellépés ügyben Szegeden. (Az összes többi városban sokkal többször.) Az igazságnak tartozom azonban, hogy most hivatalos vagyok január 26-án Szegedre, a Jogászbálra. Egy volt osztálytársam hívott meg, aki a megyei főügyész. Az lenne a dolgom, hogy semmit nem kell csinálnom, nyilván reprezentálnak a jelenlétemmel, viszont este, a bálon egy pár percet zongoráznék.. Ezt szívesen meg is ígértem -még honor nélkül is.- csak hogy a dolog szépséghibája, hogy a napi sajtóban olvasom, hogy leváltották egyebek közt a Csongrád megyei főügyészt is, aki pedig az én szóban forgó barátom. Hát majd meg tudom, hogy a jeles utódja is fenntartja-e a meghívást?..

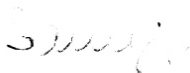
Nem túl jók a rádiós körülményeink, arról bizonyára tudsz, hogy nincs elnök és nincs egy alelnök sem, sorra lemondtak különféle politikai ellentétek miatt. Épp most zajlott a Rádió 75-ik születésnapjára ünnepség-sorozata. Az ilyen reprezentatív eseményeken nagyon is jól néz ki, ha van egy elnök, aki beszédet mond, jutalmaz, stb. Én is kaptam egy "kiemelt nívódíjat" ami hát jól esett! Volt egy jelentős koncert a Zeneakadémián ebből az alkalomból, ahol az első részben klasszikus művek kerültek előadásra, míg a második részben az én együttesem is a színpadra lépett és az elmúlt 75 év sikerszámaiból, na meg rádiós szignálokból, szünetjelekből egy jópofa egyveleget játszottunk. Nekem is jutott pár szólisztikus feladat, az egész nagyon jól sikerült!

(Különben lehet, hogy erről beszéltünk régebben, szóval úgy 3 éve a fiam a Magyar Hírlap újságánál dolgozott és a lap az InterNet hálózaton keresztül sakk-szimultánt hirdetett,

Bilek játszott 6 ellenféllel. Nagy sikere volt a játéknak, Bilek 5-1-re verte az érdeklődőket. Ezen felbuzdulva, engem kértek fel, hogy ismételjük meg ezt a szimulánt! Mondván, kisebb játékerő, egy ismert név, jó amatőr képességekkel! Talán szívesebben játszanak a játékosok egy biztos vereség érzete nélkül! Így is lett, de én már 10 ellenféllel játszhattam, volt köztük nő, német és svéd partner is. A vége 10-ből 8,5 lett, ami százalékban felülmulta Bileket is! Örültem a sikeremnek. Mindezt azért meséltem el, mert egyszer csak találkoztam a Rádió egyik alelnökével és ő mondta, hogy az ellenfeleim egyike, bizonyos Papp Miklós, az ő! Volt meglepetés, mondtam is neki, talán nem kellett volna így végződnie a partinak?.. De nevettünk ezen s azóta is jó viszonyban voltam vele, ha valami gond /pénz/ adódott, mehettem mindig hozzá. Hát aztán ő is kilépett..

Jelenleg Olimpiai és Európabajnoki csapattagként játszom a magyar válogatottban. (Elődöntő mindkét helyen, a hatodik, illetve a 9-ik táblán játszom. Az Olimpión 10-ből 5 pontom van, 2 függővel. Az EU-n három döntetlenem van eddig, ott még az elején tartunk. Azt világosan lehet látni és tudni, hogy mindenki használja a gépeket (jókat és még jobbakat) ma már minden szinten erősek az ellenfelek, a könyv-varikat 20-30 lépésig vágják a partnerek.) Nekem is van a Fritz család legutolsó 3 programja, ezek verték meg a Polgár Juditot is, meg Adorjánt is. (A Polgár vereség után Adorján írt a programgyártóknak, hogy ő 500.000-et ad, ha kikap a Fritz 5,32-től /a Polgárt legyőző gép/de kér pár milliót, ha nyerne! Nem is válaszoltak, így mérgében kihívta barátságosra a gépet /én adtam kölcsön a programot/ aztán a gép nyert ellene, a Könyvhét nagy nyilvánossága előtt. Három döntetlen mellett egyet nyert a gép, világossal, a Caro-Kann ellen.

Igérem, hogy legközelebbre összeállítok 1-2 partit a legfrissebbekből. Most elbúcsúozom és én is kívánok kellemes ünnepeket, boldog Újévet -baráti üdvözléssel:

Budapest, 2000. december 16.

Kedves Robi!

2001 APR. 08

A közelgő húsvéti ünnepek jó apropót adnak a levelemnek, hisz ilyenkor nem kell számolni, hogy hónapok óta, avagy már annál is régebben írtam Neked, most jön az ünnep és a csevegést ott folytathatom, ahol kb. legutóbb befejeztem.

Tehát kellemes ünnepeket kívánok -és utána meg informállak, hogy a Rádióban minden változatlan, nincsenek kinevezett (választott) vezetőink, de a munka azért folyik (a mienk inkább folydogál) mert hát túl látványos, túl jelentős események rendezésére nincs -és sokáig nem is lesz- pénz, legutóbb az eMeRTon díj átadására került sor (ez amolyan szerény magyar Grammy díj, annak a vonzatát nem ismerem, ezé 40 ezer Ft) de végül is mindenki örül, ha megkapja, mert nem vagyunk bővíben a díjaknak, meg a megbecsülésnek, elüzletiesedik a mi világunk is, a rangsort többnyire az eladott lemezpéldányok száma adja.. Eből a díjból egyébként én is részesültem, két éve, az életműdíjat kaptam meg, aminek köztudottan az a szigorú előfeltétele van, hogy meg kell öregedni.. Ez nálam jól sikerült, így aztán át is vehettem a díjat. De a zenekar is megkapta egy évvel korábban.

Nagyon jól sikerült világutazáson vettünk részt Zsókával február-március hónapokban. Amerikában jártunk és az évszaknak megfelelően kivettük a részünk a télből is, de jutott éppen 15 nap az ottani örök nyárból, ami a hawaii szigeteken jut osztályrészül. Tényleg szerencsés az éghajlata, úgy is hirdetik magukat, hogy az év bármelyik hónapja a nyárra esik.. New-Yorkból még úgy indultunk tovább, hogy reggel minden repülőt töröltek, a viharos tél miatt (egy éjszaka 30 centi esett) De aztán a legközelebbi állomáson -ami az esetünkben Atlanta volt- már tavaszas, kis kabátos idő volt, el sem tudtuk képzelni, hogy két, két és fél órányira az igazi telet kellett szidnunk.. A járatkimaradások miatt nem délután 3-kor, hanem éjfél után érkezünk Honoluluba, de attól kezdve átadhattuk magunkat a gondtalan időtöltésnek, tipikus amerikai körülmények közt -pl. a szállónk 36 emeletes volt (mi egy hétig a 21-ken, aztán meg a 14-iken laktunk.) Volt egy remek uszodája is a hotelnek, a 6-ik emeleten (nyitott!) de a tenger (pontosabban, az óceán) is mindössze 200 méterre volt. A 15 nap alatt két magyar emberrel találkoztunk mindössze,

az egyik chicagó-i volt, a másik meg dunaujúvárosi. Egyáltalán nem hiányzott a magyar szó, csak inkább arra adalék, hogy magyar pedig mindenütt van!

Mi itt már jártunk egyszer, éppen 10 éve, 91-ben. Akkor az útnak az a-
dott pikantériát, hogy az Öböl-háború zajlott, heves ellenszenvvel az ameri-
kaiakkal szemben, így a terrorista fenyegetések miatt csak kevesen utaztak
amerikai repülőn (PanAm merénylet, stb.) Így csak foltokban voltak utasok a
nagy Jumbo-jet gépeken, s így, aki nem félt utazni a repülőkön (pl. mi..)
azok kényelmesen utazhattak.. Háromszoros mérföld-szorzót ígértek az utaz-
ni merészkedő utasoknak, s mivel Ppest-Honolulu közt 15 ezer km. a távolság,
ez háromszoros mérföldben számolva is tekintélyes summa volt, így mi bónusz
mérföldekben igen gazdagok voltunk (vagyunk) még egy kb. ilyen volumenű in-
gyen útra bármikor van kilátásunk.. Persze, a bármikor csak képletesen, hisz
a főszezonban képtelenség ingyenyjegyet szerezni, -amikor pénzért is elmegy?!
Ezért volt, hogy mi ebben a szokatlan időpontban kerekedtünk fel világot
látni..

A sakokban folyik az olimpiai és az európa-csapat szereplésem. Az olim-
pián a 6-ik táblán, sok erősebb ellenféllel játszottam, s az eredményem
csak alig elfogadható: 5,5 pont 12-ből, tehát 45,8%.

Az Európán a 9-ik táblára kerültem (ott 12-es csapatok játszhattak)
s bár jelenleg 2-m van 4-ből, ami ugye 50%, de a hátralévő partikat ha így
előre megsaccolhatom, még sok pontot várok, talán az IM norma teljesítése
is összejön, ami 65% a táblámon. Játsszom végül még egy Világkupa csoportban,
itt össze-vissza sorsolják a játékosokat, nem az erejük szerint. (Egy koráb-
bi Világkupa csoportban összekerültem egy hollanddal, aki, mint kiderült, a
világranglista első helyezettje. Ennek megfelelően huszonlépésben vert meg.
Ilyen ritkaságok miatt érdemes ilyen Kupában is indulni.

Levelém végén búcsúszom, remélem, személyesen is összefutunk egyszer!
Szeretettel üdvözöllek:

Handwritten signature: János Papp

Kedves Robi!

Szabadságom legközepén tartok, s méghezzá itt Pesten töltjük az időnket Zsókával, -igaz, roppant hasznosan,- mert beíratkoztunk (mint már évek óta) a Széchenyi fürdő nappali kórházába, ahol a legjobb kezeléseket találják ki az orvosok a számunkra, a fizioterápiától masszázson át a tornáig, ehhez a jó uszoda is hozzájön, s így remélhetőleg az idén is elmondhatjuk, hogy ez a 3 hét nagyon megérte!

Voltunk összesen 10 napot Ausztriában, de mivel az ernyőt egy szer nem lehetett otthon hagyni, hát gondolhatod, hogy nem voltunk elragadtatva a körülményeinktől! A változatosságnak nagyon megfelelt, szép volt a táj, csakhát a kirándulásokat nagyon is megnehezítette a zord idő!

Közben elvállaltam a kerületem színházában, az ujbpesti Ady műv. házban egy zenés vígjáték zenei feladatait. Már volt ismerkedés, olvasópróba, de az érdemi munka majd 14-én kezdődik és a premier aug. 31-én lesz! Ez a dátum eléggé egybe esik a Te pesti kirándulásoddal. Ennyire előre sajnos, nem tudom még jelezni, hogy mi is lesz az én beosztásom aznap (Bodrogi a rendező, ő egyik napról a másikra improvizálja a feladatokat. Ha valami konkrétumot hallok, esetleg még jelezhetem feléd, de az eléggé valószínű, hogy a finisben sok időt nem hagy nekünk.) Majd meglátjuk!

A sakk terén lassan fogynak a hivatalos partijaim, melyeket az Olimpián illetve az Európa csapaton játszom. Az olimpián sajnos az 50% sem sikerül, bár jelenleg 5 pontom van 10-ből, de a hátra lévő kettőből maximum fél pont várható, ez akkor összesen 46%. (68,18% volt az IM norma.) Ez bizony nem sikerült!

Az európai eddig 4 remisé van összesen, de a fennmaradó 6-hoz komoly reményeket fűzök, lesz pár egész pontom is. Egy hibás kezelésem már van, egy bástya végjátékot nem tudok megnyerni, pedig van egy "a" gyalogom, mint előny, de ez nem mindig nyer (mint pl. most nálunk...) Adorjánossal 2-3 havonta találkozom egy kis dumára, ő most teljesen a "szerzés" bűvöletében él, valakivel írtak egy musicalt 56-ról, ő verseli a darabot

már adtak ki egy CD-t is a dalokból (Jenei Szilveszter a zeneszerző) Engem is kapacitált annak idején, de elhárítottam s ennek még most is örülök, túl strapás a nem igazán profi partnerság, időigényes elsősorban. Nos, ha olykor találkozunk, inkább zenéről esik szó, mint a bástyavégjátékról... Így többnyire -vagy teljesen- magam próbálkozom, ezért ha van valami siker, annak fokozottan tudnék örülni...

A rádió környékén várakozás előzi meg az új elnök/nő/ bemutatkozását. Remélem, a könnyűzenét is szereti, így a mi munkáinknak továbbra is lesz értelme, haszna.

Róbi, Neked is kellemes nyarat kívánok és remélem, majd tudunk találkozni. Baráti üdvözlétem küldöm:

2001 AUG. 06

Kedves Robi!

Örömmre szolgál, hogy túl vagyok a szememmel kapcsolatos eseménye-
ken -teljes megelégedésemre- és most már csak a pihenés a feladat, majd
a jövő héttől kezdve ismét elkezdhetem a rádiós munkáimat!

Nem mondom, hogy nem foglalkoztatott a dolog -még a műtét előtt-
de így utólag már elmondhatom, hogy annyira egyszerű volt az egész műtét
és annyira fájdalommentes, hogy semmiről nem tudok beszámolni! Első nap
bementem, sokfélekép vizsgáltak, mértek (előzőleg egy csomó vizsgálaton
-röntgen, EKG, vérelemzés, stb. egyébként is átestem, azok az eredmények
jóak voltak) de a kórházra is maradt még jó néhány teszt.

A következő napon volt a műtét és a harmadik napon el is köszöntek
tőlem, haza mehettem! Mindössze egy szemcsepp a feladat, amit nem felejt-
tek el és egy héttel a műtét után fog látni a doktornőm és remélhetőleg
mindent rendben fog találni! Hát ennyi volt a kalandom. A nagy számok
törvénye szerint állítólag a másik szem is előbb-utóbb jelentkezni fog
ezzel a problémával -s akkor legalább már tudom, mi vár rám és lesz ki-
hez fordulnom!

Az elmúlt év vége hozott néhány vonzó feladatot (lemez, kettő is,
pár koncert) remélem, erre az évre is marad mindig valami munka! A Vezető-
ségtől sok támogatás nem jut, eléggé el vannak foglalva a zűrös rádiós
helyzettel, pénzük nincs sok, így azt tudjuk csak kalkulálni, amit ma-
gunk kaparunk ki (tehát pl. a lemezrendelést is én találtam ki, illetve
én hoztam be a Rádióba.)

Sakk téren két csapatverseny is a befejeződéséhez közeledik. Az
olimpia számomra a gyengébbik produkció, 12-ből 5,5 pontom lesz, azaz
45,8%. Az Európa csapaton 10-ből 6 pontom lett, ez egy kicsit jobb, de
mivel az IM norma 6,5 pont volt, mégiscsak csalódás, legalább egy egész
pontot elszortam, a végjáték szakaszban. (Volt egy bosszantó apróság az
Adorján Andriszal is; felvittem egy borotvaéles végjátékot véleményezés-
re. Őt már észrevehetően sokminden jobban érdekli, mint a sakk -politi-
ka, 56, verselés, így talán ennek tulajdonítható az a nem hibátlan érté-
kelés, melynek nyomán elvesztettem az izlandi ellen a végjátékot -ez

volt az egyetlen vereségem az Európa-csapaton. Ha van türelmed, nézd meg ezt a tényleg tanulságos végjátékot!

Két minőség hátrányom volt, de a gyalogjaim ígéretes erőt képviseltek. Ebben az állásban számolgattuk a lebonyolítást és kihoztuk a remist!

Világos Kristjannson, az izlandi. Kg2;Ba4-c6;gy d5 (4)

Sötét én. Kc3;Fe5;Hc4;gy a3,c5,g3 (6)

A terv: 70...-Kb3 71.Bxc4-Kxc4 72.Bxe5-a2 73.Bel-Kxd5 74.Bal-Kc4 75.Bxa2-Kb3 76.B...-majd c4-c3-c2 és világos kénytelen bástyát adni a szabad "c" gyalogért és remis. Sajnos, nem így volt, s ezt közösen félre néztük Ándrissal. 73.Bel helyett Be4+ jött és Kxd5-re 74.Ba4 és ez egy fontos tempót nyert! Nem vonulhatott a királyom, csak c4 jött, arra 75.Rxa2-c3 76.Kf3 -Kc4 77.Ke3-Kb3 78.Bg2-c2 79.Kd2-Kb2 80.Kd3! és nyert. Sajnos.

Véghe Endrétől vettem egy CD lemezt, amelyen 300.000 (!) levelezési parti van. Még nem jutottam hozzá, de belenéztem, Dobsa is van benne 96 partival. Hihetetlen, hogy ilyen kis helyen ennyi minden elférjen!

Na, jól kicsevegtem magam, remélem, jut időd elolvasni! Üdvözlétem küldöm és remélem, hallunk egymásról a jövőben is!

Budapest, 2002.január 23.

Sami

Kedves Robi!

Örülök, hogy jó véleménnyel hallgattad a Promenádnak műsorunkat, amelynek a létrehozásához a Rádió segített, de aztán az ötlet kidolgozásában, megvalósításában szinte teljesen az én munkám tükröződik. Van nekem egy jó noteszom, tele nevekkal és van egy respektusom, amelyet az elmúlt mondjuk 40-45 évben alakítottam ki és ennek a segítségével eddig bárkit felhívtam, örömmel jött hozzánk egy ilyen vasárnapi műsorra és jelenleg ott tartunk, hogy már április végéig el van döntve, mikor kit szabad a körünkben üdvözölni.. Van színész, van hangszerező szólista és van pályakezdő fiatal is, de azért vannak sokan a mi műfajunkból, pl. a Mary Zsuzsi, az Auth Csilla, majd a Csuka Mónika, vagy a Balázs Fecó, szóval inkább az a gond, hogy kit mikorra oszthatnánk be és hogy ki ne hagyjak olyat, akivel már elkezdtem egy tárgyalást, mert csak sértődés lesz belőle, ha elfelejtkeznek..

Most még egy kis plusz munkánk is akad: a rádiós napon is fel-lépünk, e héten pénteken lesz, ott a színpadon is leszünk, na meg utána egy kis tánczenét is játszunk, legyen minél jobb hangulat..

Vasárnap a Csonka Andris a vendégünk és mi Zsókéval utána ki-megyünk Bécsbe, van egy rövid intézni valóm, amire hétfőn sort kerítek, s aztán vásárolunk egy kicsit, hisz itt a nyakunkon a Karácsony és valamit mindenki kell, hogy kapjon. (Fiaim már elég nagyocskák, így a gyakorlatias ajándékok helyett -ing, pizsama, stb. mint régen- inkább valami érdekeset fogunk venni: pl. jegyet az Operaház Fantomjára. Elég borsosak az árak (6000 körül van egy nem is túl jó jegy) és ráadásul márciusra kaptam csak jegyet. Mindegy, akkor is jó lesz -na és ezt kapják a gyerekek, biztosan örülnék neki.. (Mi kétszer láttuk már, egyszer Bécsben és egyszer New-Yorkban. Nagyon látványos előadás..) A Mahó Andrea megígérte, hogy arra az előadásra majd fogja kérni, hogy ő legyen beosztva, örülök a kedves figyelmességének..

Nem sok;^ de azért jut időm olykor a sakkra is. Mostanában csak egyéni játékok folynak, semmilyen csapat -olimpia, vagy Európabajnoki- nem zajlik. Főleg az utóbbiban legutóbb elég jól szerepeltem, remélem, beleférek a legközelebbi csapatba is, főleg, mert ott 12-es

csapatok játszanak. (Különben elég drága a posta, viszont én meg nem játszom Email versenyen, túl gyors a tempó, reggel elküldesz egy lépést és estére akár már itt vár a válasz..)

Remélem, a terveid szerint a 14-i Mahó koncertre eljössz, s esetleg utána egy kicsit tudunk beszélgetni!

Addig is, szeretettel üdvözöllek:

Budapest, 2003.dec.3

Sauri

Kedves Robi!

A Promenádk programok ismeretében nagyon valószínűnek látszik, hogy a következő 3 hétben nem találkozunk; ugyanis két héten át ismétlések lesznek, abból kiindulva, hogy a Húsvét az egy családias ünnep, ezért kicsi a valószínűsége, hogy történne a közönség a Márványterembe.. Így aztán a mi tavalyi 40 éves koncertünket ismétli meg a Petőfi két héten át. (Ma volt az első rész, örömmel hallgattam vissza az előadásunkat. Jónak találtam technikailag.)

A Húsvétot követő vasárnap /IV.18/ megintcsak nem leszünk, mert ez valami történelmi évforduló (holocaust) így ezen a napon stílszerűen egy klezmer-zenekar fog játszani. Alighanem oda, mint néző ellátogatok, mert a legjobb hazai klezmer zenekar lesz a főszereplő (ott énekel pl. a Bíró Eszter is és a többiek is jól ismerem) A következő esemény, ahol már ismét mi leszünk, az ápr.25, amikor is Komár László lesz a vendég, majd a következő vasárnap pedig a Pépai Erika, aki nemcsak a kiváló képességei miatt került meginvitálásra, hanem mert a magyar Anyák napja ugye május első vasárnapja (a világon mindenütt a hó második vasárnapja) ez olyasmi tudatos eltérés a nemzetközi szokástól, mintha azt javasolnám, hogy nálunk ha balra indexelek, legyen kötelező jobbra kanyarodni az autómmal..)

Szóval az Erika mint kisgyermekes mama beleillik az ünnep hangulatába, ezt nyilván a műsorvezető is ki fogja használni.. (Habár a május 1, mint a csatlakozás napja akár másfajta zenei ünneplést is elbírt volna. Persze, a Varga Miki féle Európát így is biztosan fogjuk játszani..)

Közben 2-án lement az eMeRTon díjkiosztó gálaműsor a József Attila színházban, közvetítette a Petőfi. Közös kedvencünk, a Mahó Andrea is díjazva lett, azt hiszem, megérdemelten.

Talán a korábbi időkben beszéltünk arról, hogy mennyire kedveljük a Széchenyi fürdő nappali kórházának a szolgáltatásait, hogy ákezelések mennyire ránk férnek, mennyire jól esnek. Sajnos, tavaly adminisztrációs ügytelenségek miatt kiestünk a sorozatból -hiányzik is- de most bepótolásra van esély: mátról elkezdhetünk egy 3 hetes kurzust. A fent vá-

zolt lazább hetek miatt könnyedén el tudom kezdeni, hisz most nem kell minden nap bemennünk, így átadhatom magam a kezelések örömeinek.

Sakkról ritkábban esik szó, kevés a verseny. Sokkal több szervezés van az Email tornákra, most is toboroznak kanadai és brazil válogatottak ellen magyar csapatot. Nem kívánok részt venni, nekem a hagyományos versenyek tempója jobban megfelel. (Különben épp most átgtem le egy hazai Elődőntő csoportban, végeredményében mínusz egy lett a szereplésem, ami elég gyenge. (A legutóbbi -vagy 5 évvel ezelőtti- elődőntőmet 100%-al abszolválta, ami egy kicsit jobb eredmény volt..) Hát majd nekimegyek még egyszer.

Robi, kívánok kellemes Húsvétot és ha az "étlapon" valami kedvedre valót találsz, szeretettel várunk! (A Csiba L. szerkesztő a multkor keresett, -ő az aki eltanácsolta a fényképezést- mégpedig azért keresett, mert készült Rólad egy fényképe és azt akarta odaadni, Majd legközelébb.. Nos, akkor még a május: máj.9:Karda Beáta, 16:Auguszt Bárió 23:Bakacsi Béla 30, Pünkösöd: nem mi vagyunk, alighanem egy folklór énekeső+kisérete.

Nos, szervusz, a viszontlátásra:

2004.ápr.5

huny

Feleségével – Zsókával

Kedves Robi!

Bizony, az gyakran előfordul, hogy a saját időnk beosztásánál sok más szempontot is kénytelenek vagyunk figyelembe venni, mint ahogy most Te is, nem sikerül eljőnnöd a Promenádok egyikére, mert nem tudod magad szabaddá tenni! Pedig a nyári vakációnk előtti néhány előadás külön-külön is tartogat némi érdekességet; pl. a legközelebbi (13): a dobo-sunk 60 éves lesz és erre az alkalomra (titokban) összeszervezzük a koncertre a szakmai barátokat, a Malektől a Hofinán keresztül mindazok el-jönnek, akik a pályája során fontos kapcsolatban voltak vele. Utána nagy fogadás is lesz, s az az érdekes, hogy ő erről nem tud, titokban szerve-zik és majd ott lesz a meglepetés, hogy mennyi ismerős jött el.. (Most gépelgetek pár meghívást, a rádiós főnököket én hívom meg, mert hát az ün-nepelt nem tud az egésztől, ő nem hívhatja a vendégeket..

Aztán még három vasárnap, ismert nevekkal: a Keresztes Ildi, a Sasvári Sándor és a Mary Zsuzsi.

Ősszel -azaz szeptemberben- folytatjuk, már tele a notesz neve-kel, csak le kell velük egyeztetni egy alkalmas időpontot..

Bennünket családi események foglalkoztatnak: júliusban lesz a Sanyi fiunk 40 éves! Előtte egy héttel avatja az új házát, ami ide Pesttől 10 km-re épül, már szinte kész, most folynak a hivatalos dolgok, a lakha-tási engedély, stb. és ha minden stimmel, 3-án júliusban lesz a házavató! (Nekem pont aznap van egy zenekari koncertem itt Óbudán az Illényi Kati-cával, de azért egy koccintásra ott leszek!) Aztán 19-én utazunk el nya-ralni és bár a szabadság aug. 16-ig tart, de az Olimpia miatt majd csak szeptemberben kezdjük az érdemi rádiós munkát..

Hosszú-hosszú szünet után végre ismét indul egy levelezési ver-senyem, mégpedig az a címe, hogy Világ bajnoki "semifinal". Hogy ez elő vagy

középdöntő, azt nem is tudom; én Bottlik Iván barátomnak szoltam, hogy mivel országonként van lehetőség 1-2 extra nevezésre, ha nincs komolyabb érdeklődés, én indulnék! Aztán nem volt -jóformán senki sem- érdekes, a postai költségek miatt egyre népszerűtlenebb a lev.sakk, az Interneten többen próbálkoznak.. 13-as a csoport és büszkén mondhatom, a legkisebb Élőm nekem van, tehát a teljes esélytelenség nyugalmával húzgálhatok.. Olasz, német és angol a legtöbb., IM. elég sok van, a nyilvántartásomban sok partit találtam a partnerektől. Egy van -egy német-akivel már kétszer is találkoztam: 2-0 oda..

Hát így múlnak a napok! Kívánok Neked is jó pihenést a nyárra és jó felkészülést az ausztrál útra. Novemberben már tényleg szép idő kell, hogy legyen, én dec.26-tól február 26-ig voltam ott, csoda nyár volt!

Köszöntlek:

Budapest, 2004. június 9.

Illényi Katicával

Kedves Robi!

Pár mondatban beszámolnék magamról -ha már Neked is feltűnt, hogy nem működöm közre a Promenádkban, immár szept. 5 óta! Ime, az ok:

beteg lettem, eléggé váratlanul. Párizsban, tehát augusztusban vettem észre, hogy a bal combomon egy dudor jött elő, a lágy részeknél, tehát fönn. Orvos, CT, majd MR vizsgálatok, s aztán kikötöttem az Onk. Intézetnél, ahol nekem 96-ban volt egy ambuláns melanóma műtétem, s ahol azóta is évi két alkalommal megfigyelésben részesültem. Mindig megnyugtató eredménnyel. Most nem és műtetre írtak ki. Ezt eltávolították a combomból, de közben sokkal nagyobb területet is ellenőriztek és eltávolítottak mindent, ami nem oda való volt. Aztán kaptam chemoterápiás kezelést, indukálásként ötöt és elő vagyok jegyezve okt.4-re, a folytatásra.

Hát így én, akinek nem volt kórházzal komoly dolgom, most belekeveredtem egy ilyen -hosszúnak ígérkező- eljárás, kezelés-sorozatba és csak remélni tudom, hogy a végeredmény valamiféle happy-end-el zárul.

Az okt. 3-i Promenádon már szeretnék részt venni, gyűjtöm rá az erőt, hisz csak most szerdán jöttem ki a kórházból és kétnaponta vissza kell járnom kötözésre..

Legközelebb valamivel több jót szeretnék írni -addig is szeretettel üdvözöllek:

2004. SZEP. 27

Kiadja:

Dr. Nagy Róbert

A könyvet tervezte, illusztrálta:

*Mezey István
grafikusművész*

Készült:

*A Litoplan Kft. nyomdájában
Kazincbarcikán*

Tördelő szerkesztő:

Kovács Gábor

Felelős vezető:

*Tóth Zoltán
ügyvezető igazgató*